

kunne møde Ministeren, hvis de overhovedet ere at befrygte. Jeg anseer det for at være meget rigtigt, at man ikke rokker ved den øverste Forvaltning i en Stat netop som vor, der i det Hele befinder sig i Udvikling og Fremfærd paa næsten alle Omraader. Den høitærede Finansminister gjorde før en Bemærkning, som vakte en Deel Muntershed her i Salen, men som jeg desuagtet slet ikke vil betænke mig paa at tage op og tiltræde, den nemlig, at man kunde gjøre stor Gavn ved at skabe en Art Medhjælp for Mintstrene ved Siden af Departementscheferne, med andre Ord, at Ministeren ikke er saa meget stemt imod Generalsecretairen, naar han kunsaaer ham ved Siden af det, han allerede nu har (Muntershed). Dette synes jo forførdeligt (Sa!). Gudbevares! Helt 5 à 6 nye Poster paa 4,000 Rd., hvor forførdeligt, hvilken uforførdelig Overdaadighed! Thi det er jo naturligtvis givet, at, naar vi have en Lønningslov for os, kommer det for os ene og alene an paa at see, hvad der kan strages ud, hvorimod der ikke er nogensombest Dvsfordring til at see efter, om der kunde være Noget at sætte ind! Jeg mener: Jo; vi bør ogsaa, naar vi overhovedet ville omorganisere, see, om der ikke er Led, som med Nytte kunne sættes ind, og jeg troer, at den af det ærede Mindretal fremsatte Tanke kan gjøre sin Nytte og have sin Berettigelse, naar det bliver føiet som et nyt Led til det, der bestaaer, og ikke bliver sat istedetfor noget Andet. (S. A. Hansen: Hør!) Ja, nu har det ærede Medlem jo hørt det saa mange Gange, at det ikke længere kan være nogen Overraskelse for ham. Før, da Ministeren udtalte dette, og da jeg med Bisfald sluttede mig dertil, ledsagede han det ogsaa med sit „Hør“, nu forekommer det mig, at denne smigrende Dvsmærksomhed bliver lidt overflødig, men hvis det ærede Medlem virkelig saa gjerne vil høre, skal jeg bede ham rette denne Lyft paa mine Grunde, idet jeg nu skal anføre, hvad jeg har at sige til Forsvar for min Me-

ning. Det kommer mig ved denne, som overhovedet ved alle disse Lønningslove overmaade lidt an paa at træffe, hvad der kan være Forsamlingens eller Fleertallet af ærede Medlemmers Mening; hvad det kommer mig an paa, er at udtale min Overbeviisning, iselv om jeg derved er saa uheldig at gaae stik imod det store Fleertal, ja, selv mod alle de ærede Herrer. Det er slet ikke min Opgave at træffe det ærede Medlems eller noget andet æret Medlems Mening, men at sige, hvad jeg anseer for det Rette; jo mere min Overbeviisning er saa uheldig at være i Uoverensstemmelse med den her frembrækkende Retning, desto nødvendigere finder jeg det at fremsæden. Jeg troer, som sagt, at en Institution som Generalsecretairer ved Siden af Departementschefer kunde gjøre Nytte paa forførdelig Maade. Paa den ene Side vilde man undgaae de store Misligheder, som det af Mindretallet opstillede System vilde medføre, nemlig, at der kommer en stødvis, springende og usikker Væksel ind i Ministeriet, naar der det ene Aar var en Generalsecretair, som havde den og den politiske Farve, det næste Aar en Generalsecretair, som havde den modsatte Farve, hvoraf der vilde fremvære en høit uheldig Forskjel i den Maade, hvorpaa den hele ministerielle Forvaltning ledes. Man vilde bevare en jevn, rolig og sikker, paa de samme Grundsætninger hvilende Forretningsgang i selve Administrationen og dog vinde Noget, nemlig at Ministeren, idet han ved sin Side havde en Mand, som politisk samstemmede med ham, var istand til at kunne udvære en stærkere Paavirkning paa de enkelte Embedsmænd i hans Ministerium, end han nu som oftest kan. Jeg opfatter vel ikke saaledes som det ærede Medlem Forholdet, som om enhver Minister, der kom ind i den røde Bygning, betragtes med onde Dine af sine underordnede Embedsmænd, især hvis han er „folkelig“; jeg er tværtimod overbevist om, at de fleste Embedsmænd modtage den nye Minister med en ærlig Villie til, ogsaa ligeoverfor ham, at gjøre